

„Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük” (Máté ev.)

Kápolna

2007. május

A Táborfalvi Katolikus Egyházközség lapja

Kedves táborfalvi testvéreim!

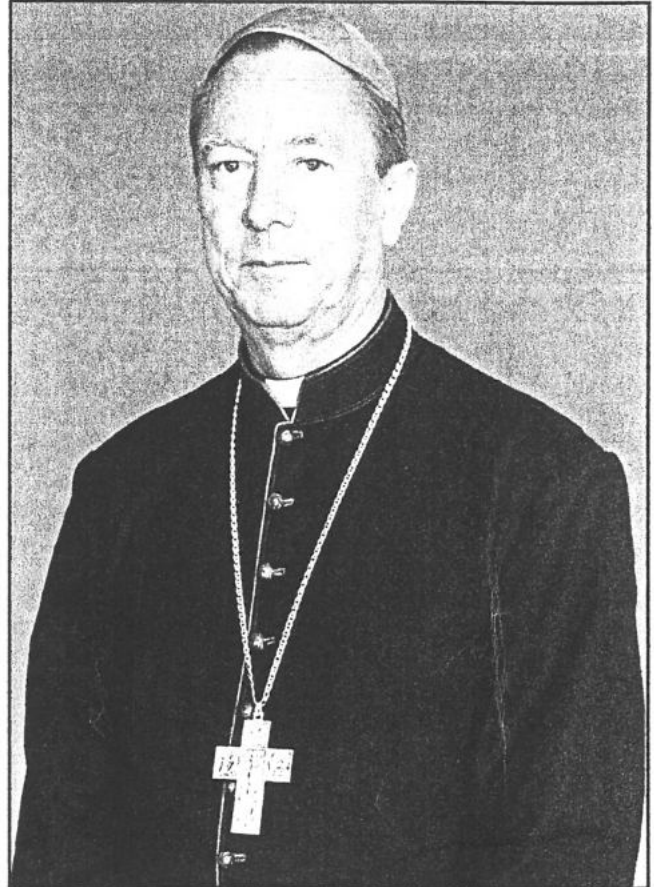
Kimondhatatlan öröm és büszkeség tölt el, annak tudatában, hogy ilyen híveim vannak az egyházmegyében, mint ti ott, Táborfalván. Még most is elevenen él emlékezetemben az az első találkozás, amikor a váci püspöki irodámban felkeresett egy lelkes csapat, aki templomot szeretne építeni. Isten áldjon meg Mindnyájatokat, akik hittetek a szép terv megvalósulásában.

Nem felejttem - hiszen emlékezetes volt a késésem miatt - az alapkövetételének ünnepségét sem. Akkor még én sem reméltem, hogy ilyen rövid idő alatt felépül a templom. Ezt a csodát csak úgy tudom felfogni, hogy megismertelek benneteket és sokszorosan megtapasztaltam a derűs, töretlen elszánásokat, hiteteket. Isten adja, hogy az új templom és közösségi ház alapja lehessen annak a lelki templomnak, amely szívetekből épül Isten örök hajlékává.

Örömmel készülök a templomszentelés ünnepére és előre örülök annak, hogy személyesen újra találkozhatunk! Szűz Mária, Magyarok Nagyasszonya oltalmába és Isten örök szeretetében ajánllak Mindnyájatokat!

Miklós Püspök

Vác, 2007. május 8.

Dr. Beer Miklós

Jöjjetek hozzám mindnyájan..

Akik részt vettek a szervezésben, építésben csodaként élük meg a történeteket. Mi volt itt egy évvel ezelőtt? Csoda az összefogás, a segítő szándék. Bárhová fordultunk, jött a segítség. Hogy félreismertük egymást, hallottuk gyakorta.

- Talán a világ ma is a keresztényektől várja legégetőbb sorskérdéseire a választ és megoldást?
- Sokan vannak akik a mi bátorításunkra várnak?
- Hiteles tanúi vagyunk-e Istennek? - kérdeztük egymástól.

Az emberi élet csak egy pillanat az időben. Néhány esztendő és már senki sem emlékszik az építőkre. De a templom - reméljük - állni fog, és arról ismerik meg az ott térdeplőket, hogy szeretik egymást.

(folytatás a második oldalon)

(folytatás az első oldalról)

A múlt sohasem a miénk. A 20. század szörnyűségei, a történelem ilyen - olyan lapjaira kerülnek, hisz' a történelmet a győztesek írják. Az emberek folyton választania kell Isten és a világ törvényei között. Elvhu, bátor keresztényekre van ma szükség, akik saját érdekük ellen cselekedve is tanúskodnak az igazságról. Minden kor emberének választani kell Isten és a mammon között. A történelem fűherjei, sztálinjai - saját és más népek - millióinak azonosulását kívánták eszméiknek, és meg is kapták azt. Századok legnagyobb gazságait parancsra hivatkozó, vállvonogató, közönyös kisemberek követték el.

Mit remélünk?

Hogy a sorsunk nem egy elkerülhetetlen fátum, hanem a munkánk, áthatatosságunk eredménye. Hogy nő a hozzánk csatlakozók száma. Hogy a megtévedtek visszatérnek.

Hogy mindenki megérti azoknak a fájdalját, akik könnyeket hullattak amiatt, hogy keresztelési, elsőáldozási, bérmálási templomuknak vége, ott egyszer csak sportesemények zajlanak.

Köszönjük Miklós püspöknek a segítséget, aki megértett bennünket. Biztatott, kiállt mellettünk, anyagi feltételeket biztosított.

Isten áldja meg érte!

Kérégyártó László

Az urnatemető

Az Egyházakézség az el nem évülő urnahelyek díjait a következőképpen határozta meg:

1 urnahelyes fülke	120.000 Ft
2 urnahelyes fülke	200.000 Ft
3 urnahelyes fülke	300.000 Ft

A díjakat a plébánia az évenkénti infláció függvényében változtathatja. Az érdeklődők, kérésükre a részletes „Az urnatemető temetési szabályzata” című nyomtatványunkból kaphatnak részletes információt.

A templomépítő

Az építkezést sokan figyeltük izgatottan. Volt aki csak érdeklődő figyelemmel, volt aki fényképezőgéppel kísérte a kivitelezést. A munkaterületen sokszor találkoztunk egy kedves, határozott emberrel, akinek tekintete ide-oda járt, halk utasításokat adott és a legtöbbször „Márkus bácsinak” szólították. Ő Gombkötő Márk, a Lajosmizsei Gomép Kft. alapítója. Szeretnénk Őt közelebbről is bemutatni olvasóinknak.

Kápolna: Felsorolni is nehéz, azokat az épületeket, amelyek a kezeitek nyomán nőtték ki a földből. Táborfalván a Polgármesteri hivatal, az Örkényi sportcsarnok, a Táborfalvi iskola, óvoda – átépítés, stb... Beszélj egy kicsit a környékbeli munkákról!

Gombkötő Márk : Közbeszerzési pályázatokon rendszeresen részt veszünk, mondhatom igen sok munkánk volt. Bács megye északi és Pest megye déli részén. Mi építettük föl, a Lajosmizsei városházát, az ottani kulturális központot, talán ezek állnak szívünkhöz a legközelebb. Újhartyánban, a nemzetiségi iskola átadásakor, a Pest Megyei Önkormányzat Nívódíjban részesített bennünket. A Kakucsi Polgármesteri hivatal és az Inárcsi üzletközpont felépítése is, a Gomép Kft. nevéhez fűződik.

Kápolna: Mikor alakult a Gomép Kft.?

Gombkötő M. : Cégünk 1991-ben alakult, most tizenhat éves. Én 1974 óta magánvállalkozó voltam az építőiparban. Éreztem, hogy kisipari formában nem lehet továbbfejlődni. A szakmai tapasztalat megvolt, a felszereltség sem hiányzott.

(folytatás a harmadik oldalon)

Kápolna: Jó léghő uralkodott végig az építkezésen. Azt hiszem, manapság az építőiparban ez egyáltalán nem jellemző. Hogyan sikerült ezt megteremteni?

Gombkötő M.: Talán a régi kisiparos mentalitásból sikerült ezeket átmenteni. Annak ellenére, hogy nálunk közel száz fő dolgozik, és esetenként az alvállalkozókon keresztül negyven-ötven emberrel is kapcsolatban vagyunk, azért nálunk mindenki ismer majdnem mindenkit. Az emberek figyelnek egymásra, örülök ha családias a hangulat. A cégnél nemcsak a vezetők, hanem a munkás emberek is fontosak. Így maradt meg, az a „tegeződés, baráti viszony” amit én egyáltalán nem bánok.

Kápolna: A családias kifejezést használtad, fontos az életedben a család?

Gombkötő M.: Mondhatom, hogy nagyon. Elég csak a gyermekkoromra visszagondolni. Én egy nagy családból származom, ahol kilencen voltunk testvérek. Ismerem az egymásra utaltságot, ismerem a szegénységet. Az ötvenes években voltunk gyerekek. A nagyobbakról a kisebbekre került a ruha, a cipő. Az ételosztásnál megvolt a hierarchia, azok kaptak először ételt, akik fontosak voltak, utánuk jöttek a gyerekek.

Kápolna: Mit éreztél, mikor megtudtad, hogy megnyertétek a Táborfalvi templom építésére kiírt pályázatot?

Gombkötő M.: Minden feladatnak nagyon örülünk. Minden munka egy kihívás, két azonos megbízás nincs a szakmában. Talán ezért is szép a mi hivatásunk. Templomot építeni azért nagy dolog. Ebben az épületben kerül kapcsolatban az ember, a teremtőjével a Jóistennel. A templomépítést külön kezeltük, és még jobban figyeltünk mindenre. Természetesen nagyon büszkéek voltunk, hogy mi kaptuk a megbízást.

Kápolna: Egy egyházi újságban, talán nem indiszkréción feltenni azt a kérdést, hogy vallásos ember vagy-e?

Gombkötő M.: Katolikus családban születtem. Őseim is gyakorolták a vallásukat. Én is hívő ember vagyok, aki vasárnaponként természetesen veszi, hogy a családjával együtt templomba jár. Ezt nagyon fontosnak tartom, a bennem kialakult lelki béke elengedhetetlen a mindennapokhoz.

Kápolna: Az ember nemcsak dolgozik, mi okozza neked a legnagyobb kikapcsolódást? Van-e kedvenc időtöltésed, hobbid?

Gombkötő M.: Erről nagyon szívesen beszélek, gyermekkorom óta kedvelem a lovakat. Évtizedekig nem volt időm, hogy a munka mellett bármi mással foglalkozzak. Ám, amikor a szülői – tanyasi birtok visszakértült hozzánk, vásároltam két lovat. Ez tizenöt évvel ezelőtt történt, azóta a két lóból hat ló lett. Fogathajtó hobbiversenyekre el-el járok a környékben. Amellett én rendszeresen lovagolok is, ez a legnagyobb szenvedély számomra. A fizikai és szellemi megterhelést, a lovaglás feledtetni velem leginkább. Béke, nyugalom, boldogság tölt el, amikor lovam hátáról végigtekintek a számomra oly kedves kunsági tájon. Mindenkinek ajánlom ezt a kikapcsolódási formát. Tudom, hogy sokaknál anyagi nehézségekbe ütközik, de aki teheti annak csak ajánlhatom Próbálja meg!

Kápolna: Hogyan tovább?

Gombkötő M.: Ebben az évben betöltöm a hatvanadik évemet. Nekem is furcsa, elérem a nyugdíjkorhatárt. Még nem hagyom abba a munkát, egy kicsit azért visszaveszek az iramból. A nagyobbik lányom és a férje építész, szeretném, ha ők vinnék tovább a céget. A kisebbik lányom, idén végez a Szent István Egyetem környezetvédelmi szakán. Örülnék, ha Ő is valamilyen formában kapcsolódna a vállalkozáshoz. Azt se bánám, ha építészhez menne feleségül, és a templomok megteremtése általuk is folytatódna a környéken.

KL

Az anyaméhben

Két kis magzat beszélget az anyaméhben:

- Te hiszel a születés utáni életben?
- Természetesen. A születés után valaminek következnie kell. Talán itt is azért vagyunk, hogy felkészüljünk arra, ami azután következik.
- Butaság, semmiféle élet nem létezik a születés után. Egyébként is, hogyan nézne ki?
- Azt pontosan nem tudom, de biztosan több fény lesz ott, mint itt. Talán a saját lábunkon fogunk járni, és majd a szájunkkal eszünk.
- Hát ez ostobaság! Méghogy lábon járni! És szájjal enni! Nevetséges, hiszen mi a köldökzsinórral táplálkozunk. De mondok én neked valamit: a születés utáni életet kizárhatjuk, mert a köldökzsinór túlságosan rövid.
- De, de valami biztosan lesz. Csak valószínűleg egy

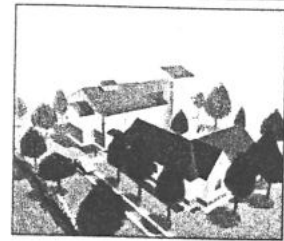
kicsit másképpen, mint amihez itt hozzászoktunk.

- De hát onnan még soha senki nem tért vissza! A születéssel az élet egyszerűen véget ér. Különben is, az élet nem más, mint örökös zsúfoltság a sötétben.
- Én nem tudom pontosan, milyen lesz, ha megszületünk, de minden esetre meglátjuk a mamát, és Ő majd gondoskodik rólunk.
- A mamát? Te hiszel a mamában? És szerinted Ő mégis hol van?
- Hát..., mindenütt. Körülöttünk! Benne és neki köszönhetően élünk. Nélküle egyáltalán nem lennénk.
- Ezt nem hiszem! Én soha, semmiféle mamát nem láttam, tehát nyilvánvaló, hogy nincs is.
- No, de néha, mikor csendben vagyunk, halljuk, ahogy énekel, és azt is érezzük, ahogy simogatja körülöttünk a világot. Tudod, én tényleg azt hiszem, hogy az igazi élet még csak ezután vár ránk.

Meghívó

Szeretettel meghívjuk
új templomunk ünnepélyes
felszentelésére,

melyre a templomkertben
2007. május 20-án (vasárnap) 16.00-kor kerül sor.

A felszentelést
Dr Beer Miklós Váci Katolikus Megyéspüspök
celebrálja.

Meghívott vendégeink:

Szűcs Lajos úr, országgyűlési képviselő, dr Holló József altábornagy úr, a Hadtörténeti Intézet főigazgatója, Herr Jürgen Erbeck ezredes, Németország véderő attaséja, a Máltai Lovagrend képviselői, Táborfalva és környező települések egyházi, világi vezetői, vállalkozói, a médiák tudósítói.

*Magyarok Nagyasszonya Római Katolikus Egyházközség
2381 Táborfalva, Kossuth Lajos út 67.*

Közeleg május 20-a. Egy márciusi szentmisén váratlanul a Püspök Atya be is toppant a kápolnába, személyesen közölte mindenivel az időpontot. Az események azóta felgyorsultak.

Engedélyt kaptunk arra is, hogy a volt kápolna közösségi házzá alakítása még az idén megtörténjen. A kivitelező vállalta, hogy az adott határidőre mindent elkészít. Most már bátran merjük leírni, Isten segítségével sikerült. A közösségi ház névadója és lelki patrónusa, **Szent Imre a magyar ifjúság védőszentje** lett. (A sportcsarnokká alakított Szent Imre templom emlékére.) A rossz állapotú épület megújult. A Szent Imre házban lévő sekrestyét a templommal egy folyosó köti össze. A 12x25 méteres alapterületű liturgikus tér, kettőszáz férőhelyes, a karzaton még hatvan hívő foglalhat helyet. Az altemplom urnafülkéiben, ötszáz urna elhelyezése lehetséges. Az urnatemetőben épített ossariumban kapnak végső nyughelyet azok a német katonák, akik a falu határában a második világháború harcai során estek el, és lettek jeltelenül elföldelve. A templomot Garay András és Garay Dóra, Dunakeszin élő építészek tervezték. A kivitelező a Lajosmizsei

Ami felépült

*Szent Imre közösségi ház
Magyarok Nagyasszonya Templom*

Gomép Kft., színvonalas, gyönyörű munkát végzett. A Szűzanyát és a koronázási jelvényeket ábrázoló 270x105 cm nagyságú mozaik oltárképet Bráda Tibor és Tölg-Molnár Zoltán Munkácsy-díjas művészek készítették. A natúr színű égetett agyag stációk, Bubelényi Zsanna keramikus művész munkái. A magas színvonalú kőmunkák (oltár, ambó, tondó, ossarium, stb) Kovács Márton (Oscar) táborfalvi kőszobrász művész munkáját dicséri. A mívesen faragott kőoltárba Szent Justinus vértanú ereklyéjét helyezük el, a templom szentelésekor. A belső térben békés harmóniát alkotnak, a természetes anyagok: a téglá, a kő, az agyag; a fülék boruló impozáns szabadon látható gerendázattal. Az építők a közösségi ház előtt, díszburkolatos emlékparkot és pengefalas emlékművet készítettek. Az emlékmű kriptájában a Hadtörténeti Intézet szándékozik elhelyezni azoknak a hősi halált halt különböző nemzetiségű katonáknak a földi maradványait, akik hollétéről Magyarország Dunától Keletre eső területén a jövőben tudomást szereznek.

KL

A közösség ünneplése

"Nem jó az embernek egyedül", olvashatjuk a Teremtés könyvében, mielőtt Isten megteremti Ádám társát, Évát.

Ők alkották az emberi nem első közösségét, az első családját. Az ember közösségi lénynek teremtett, közösségben érzi jól magát. A megszületett gyermek is a társadalom legkisebb közösségében, a családban nővekszik és cseperedik. Az iskolai évek alatt is egy közösség szerves tagjává válik, majd felnőtté válva újabb és újabb közösségek tagja lesz; legyen szó a munkahelyről, a baráti társaságról vagy éppen a foci csapatról. Életkortól függetlenül azzal szembesülünk, hogy valamilyen közösség tagjai vagyunk. Tudjuk, érezzük, hogy tartozunk valahova. A futballnál maradva, egy csapat tagja vagyok, mivel ugyanazért a célért küzdünk, elfogadom a játékszabályokat. S itt érhető tetten minden közösség egyik legfontosabb ismérve, miszerint valamilyen szabályok, elvek mentén szerveződik és működik, ha nem lennének szabályok, akkor maga a közösség sem működhetne. Gondoljunk bele, ha egy futballmeccsen nem lennének szabályok, és mindenki azt tenné amit akar, mi történne? Egyet nem értés, veszekedés és káosz. A futball írott szabályi alapján mindenki tudja, hogy mit kell betartania ahhoz, hogy részt vehessen benne.

Az Egyház egy nagy közösség, mely sok kis közösségből épül fel (plébánia). Amint az élet minden területén, úgy az Egyháznak is akképpen válunk tagjává, hogy elfogadjuk a „játékszabályait”.

Mi a liturgia? Isten népének - azaz nekünk, keresztyéneknek - közös és nyilvános istentisztelete, melyben a Szentlélek által Krisztus folytatja Egyházában a megváltásunk művét. Tehát a liturgia egy gyűjtőfogalom melybe beletartozik a szentmise, de a szentségek kiszolgáltatása (kereszttség, bérmálás, oltáriszentség, bűnbocsánat, betegek kenete, házasság, egyházi rend) is. Minden liturgikus cselekményben Krisztus üdvözítő akarata nyilvánul meg értünk emberekért. Jézus Krisztus azt szeretné, hogy minden ember eljusson az üdvösségre. A benne való hitünk legnagyobb módon a szentmisében nyilvánul meg, amikor testét és vérért vesszük magunkhoz az ő rendelése szerint.

Az Egyház legkiemelkedőbb közösségi eseménye a szentmise, és mint ilyennek vannak írott szabályai. Ezen szabályok nem azért vannak, hogy megkötözzenek, hanem azért, hogy Isten színe előtt méltóképpen vehessünk részt a szent cselekményben. Nem feledkezhünk meg arról, hogy szentmise a keresztyén élet forrása és csúcspontja, benne találkozunk Jézus Krisztus üdvözítő akaratával. Egyszerre áldozat, emlékülneplés és szent lakoma. Áldozat, mivel a keresztáldozatot jeleníti meg közöttünk. Emlékünneplés, mert Jézus halálára és feltámadására emlékezünk és szent lakoma, mivel az Úr testének és vérének vétele által részesülünk a megváltásban.

A szentmise bemutatására vonatkozó rendelkezések

megtalálhatók írott formában a *Római Misekönyv* legújabb harmadik (Missale Romanum, editio typica tertia - Vatikán, 2002) kiadásának Általános Rendelkezéseiben. Nem valószínű, hogy sokan olvasgatnák az előbb említett munkát, mégis a benne foglaltak szerint veszünk részt a szentmiséken. Hogyan lehetséges ez? Kiskorától kezdve az ember mintegy belenő a "szentmisébe". Szüleinktől, nagyszüleinktől megtanuljuk (szerencsés esetben hittanórán is tanuljuk), hogy mikor kell felállnunk, letérdelnünk; mikor mit kell imádkoznunk, válaszolnunk. És ez így van jól.

A szentmisében való részvételnek is vannak szabályai, amelyek a közösen végzett szent cselekményben fontos szerepet játszanak. Az alábbiakban említenék néhányat a teljesség igénye nélkül.

A templomba való belépés után a szenteltvíztartónál kezünket a szenteltvízbe mártva - keresztet vetünk, ezzel emlékezünk kereszttségünkre, s egyben bűnbánatunkat is kifejezzük. Majd a pad mellett, ahová letelni szándékozunk, térdet hajtunk az Oltáriszentség felé (de nem vetünk keresztet).

A felállással tiszteletünket fejezzük ki valaki iránt. A szentmise elején és végén a miséző papot tiszteljük meg azzal, hogy állunk, amíg a ministránsokkal az oltárhoz vonul. Állva fejezzük ki bűnbánatunkat (a bűnbánati imával: gyónom a mindenható Istennek...) és hitvallásunkat a Hiszekeggyel. Az evangéliumban hozzánk szóló Krisztust tiszteljük meg, amikor állva hallgatjuk végig tanítását. A Miatyánkot a Mennyei Atya iránti tiszteletből szintén állva imádkozzuk. Áldozáskor megállva az Úr színe előtt magunkhoz vesszük az Oltáriszentséget; nyelvre vagy kézbe helyezett formában. Amennyiben a másodikat választjuk, akkor a felfelé nyitott bal tenyerünk alá tett a jobb kézzel (jobb kezesek esetében) várjuk az Oltáriszentséget. Miután a pap kiszolgáltatja nekünk (A Krisztus Teste! - felszólításra a válaszunk: Ámen!), oldalra kilépve az oltár felé fordulva magukhoz vesszük, és csak ezután indulunk a helyünkre. A térdhajtással Isten előtti kicsinységünket, bűnbánatunkat, imádásunkat és alázatunkat fejezzük ki. Erre a szentmisében kétszer kerül sor. Először a hívek könyörgése után, *a kenyér és a bor felajánlásakor* (Áldott vagy, Urunk, mindenség Istene ... Fogadja el az Úr a kezedből az áldozatot ...), másodsor pedig a Sanctust (Szent vagy, szent vagy ...) követő *átváltoztatáskor* (Vegyétek és egyetek ebből... Halálotat hirdetjük és hittel valljuk ...). Sok helyen szokás, hogy az áldozás után is letérdelnek a hívek, miután visszatértek a helyükre.

A szentmise véget értével (miután a miséző pap kivonul a ministránsokkal) felállunk és csendben, imádásos lelkülettel elhagyjuk a templomot, anélkül, hogy kifelé menet keresztet vetnénk a szenteltvíztartónál (a korábban említett értelme miatt).

Uram, jó nekünk itt lennünk!

Iff. Kolek István
hittan tanár

Laczkó Mihály atya

Dr. Szikora Ferenc plébános úr távollétében, helyettesítéséről Laczkó Mihály atya gondoskodik. Mihály atya, az Alsónémediben található Szegletkő Gyermekotthon vezetője. Ez a gyermekotthon hazánk első bentlakásos – Katolikus drogrehabilitációs intézménye. Mihály atya védencei között nagy népszerűségnek örvend. A fiatal pap lendületes prédikációi, újszerű mondatai sok hívő érdeklődését felkeltették. Áprilisban végiglátogatta településünk be- tegeit, júniusban ezt újra megismétli.

Kívánjuk, hogy érezze jól magát Táborfalván!

Az új gyóntatószék

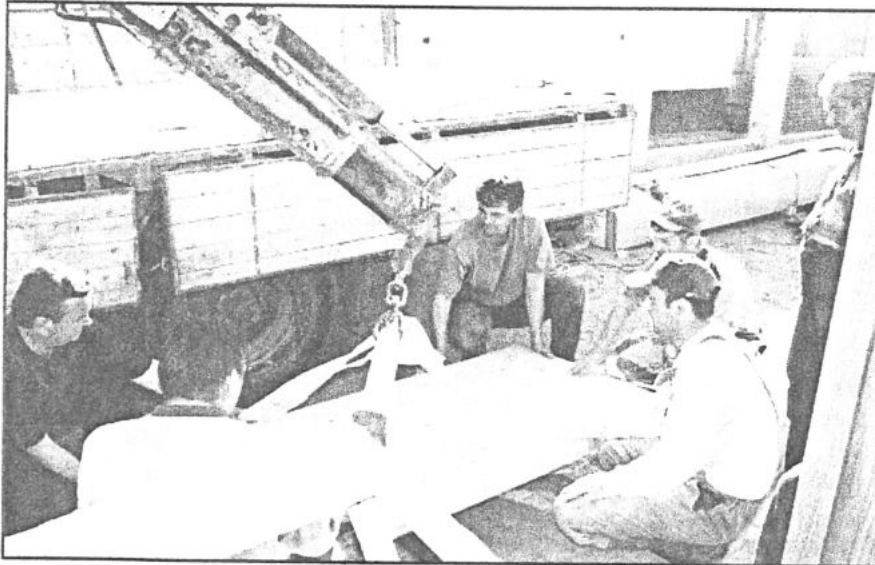
Az újonnan épült templomunk oldalbejáratával szemben találjuk a gyóntatószéket. A mai kor igényeinek megfelelően terveztük meg, amely külalakjában is eltér az eddig ismert formáktól.

A gyóntatószék bal oldali része hagyományos kialakítású. A gyónó személy térdelve helyezkedik el – apácarács választja el – a gyóntató paptól. A jobb oldali helyiségben lehetőség lesz a szemtől szembeni gyónásra, ahol a gyónó személy illetve a gyóntató pap azonos térben helyezkedik el. Ezzel a kialakítással megoldódik, a mozgáskorlátozottak gyónási lehetősége is, valamint akik egészségi állapotuk miatt nem tudnak letérdelni.

Reméljük a választási lehetőség megnyeri a hívek tetszését!

Képek az oltárépítésről

Horváth Zoltán

Padok és stációk

Örömmel értesítjük a kedves híveket, hogy már nyolc templomi pad, adományozóra talált. A padok ára egyenként, egyszázezer forint, rajtuk kis táblán tüntetjük fel az adományozó, illetve annak családjának nevét. A táblákat a templomszentelésre elkészítettjük.

A jövő héten, tíz darab gyönyörű kerámiastáció is megérkezik. A stációkból négy alkotás talált eddig támogatóra, ötvenezer forintba kerülnek alkotásonként. A maradék négy kerámia a templomszentelésre reményeink szerint elkészül. Természetesen az adományozók nevei a stációk mellett is feltüntetésre kerülnek. Kérjük további nagylelkű segítségüket, adományozási szándékukkal Horváth Zoltán urat szíveskedjenek megkeresni.

6. stáció: Veronika letörli Jézus arcát

A hagyomány szerint egy jeruzsálemi asszony, Veronika a keresztútját járó Jézus arcára tesz egy kendőt és a kendő csodálatos módon megőrizte Jézus arcvonásait. Hiteles Jézus arc. Vera icona - mondja a latin, a hiteles képmás. Innen a név is: Veronika, aki nem szerepel a Bibliában, sőt alakja először csak egy VI. századi apokrif iratban tűnik fel, majd a keresztes háborúk után lesz népszerű. S ahogy alakult, formálódott évszázadokon át a ma ismert keresztút, vált annak a XVI. századtól részévé.

Hiteles, egyértelmű Jézus arc - ma is erre van szükség. De ma nagyobb választék van mint egy képkereskedőnél. Kisjézus a betlehemi jászolban, angyali názáreti mintafiú, a hegyi beszéd határozott és megértő Jézusa, a gyógyító, fáradt vándorprédikátor, Jézus a jóbarát, a feltételeket adó és elváró kissé hivatalos Jézus, a kötelekből ostort fonó haragvó Jézus, a vérrel verejtékező, az elárult, a szenvedő, a keresztfán meghaló, a halottaiból feltámadó. Természetesen ez mind Ő, de mégis valamennyien hangsúlyt teszünk valamelyik kép mellett és így nemcsak Veronikának van kendője Jézus arccal, hanem nekem is, neked is és neki is. Mindannyiunknak kialakult az évek, évtizedek alatt egy képmás, egy kendő melyet magunk elé teszünk, mint a kalotaszegi nénik az aluljárókban. És ez a mi kendőnk és az a mi portékánk, tessék ezt vegyétek meg ezt kövessétek, mint házastárs, gyerek, unoka, munkatárs, szomszéd, barát vagy hívő itt a templomban és másik egyházak másik templomaiban. A kendőnk és a kendőn lévő Istenarc, pedig egyre kevésbé kelendő.

Mondhatjuk persze magabiztosan, ha nem kell, legyen ez az ő bajuk. De a globalizált világban már nincs én bajom és te bajod, már nem elkülönítetten létezőnk egymástól, hanem a másik hite, élete, félelmei, fogyasztási szokásai, gyereknevelési elvei eljutnak hozzánk a felmelegedés, a romló levegő és víz, vagy a gazdasági és munkahelyi, lakókörnyezeti problémák, ne adj Isten sugárszennyezés formájában. Tehát szóba kell állni azzal a gondolattal is, hogy talán a kendőnkre nem azokkal a hangsúlyokkal van felírva az Istenkép, amit az Isten képére és hasonlóságára teremtett ember felismerni és követni képes. Mintha a "rég" hitek és életmódok már nem működnének.

Felírhatjuk-e azt, hogy Isten tőlünk és a világtól elkülönítetten létezik vagy azt kell felírunk, hogy Isten bennünk él és soha nem feledkezett meg a világról és közvetlenül kommunikál minden emberrel és minden ember hordozza az Ő üzenetét. Felírhatjuk-e azt, hogy Isten egy felsőbbrendű lény, ki ugyanazokkal az érzelmekkel bír, mint mi, tehát meg lehet bántani, haragszik és bosszút állhat rajtunk, vagy kizárhat magából vagy azt kell felírunk, hogy Istent nem lehet megbántani és nem áll bosszút rajtunk, hanem feltétel nélkül szeret minket.

Felírhatjuk-e azt, hogy Istennek szüksége van a mi hitűnkre, imánkra, állandó igazodásunkra és

szolgálatunkra és Isten boldogsága, öröme a mi cselekedeteinktől függ, vagy azt kell felírni, hogy Isten maga a boldogság és nem követel meg semmit senkitől, és nincs szükséges semmire ahhoz, hogy boldog legyen.

Felírhatjuk-e azt egymástól elkülönítetten létezőnk vagy azt kell felírunk, hogy mindannyian egymás testvérei vagyunk és osztozásban kell élnünk.

Felírhatjuk-e azt, hogy az Istenhez tartozás lényege a szenvedés méltó jézusi elviselése vagy azt kell felírunk, hogy az öröm a természetes állapota a létezésünknek.

Felírhatjuk-e azt a kendőnkre, hogy az Isten országa majd a mennyországban jön el és egy szép utópiája az emberiségnek vagy ezt kell felírunk, hogy létezik az immanens remény, és Isten országa - az emberek közötti szeretet közösség, osztozás és egymásra figyelés megvalósítható és egy kontrasztársadalom felépíthető.

Nyilván folytathatjuk ezt, ki-ki a saját szempontjai szerint. Nem is gondoljátok, hogy mekkorát fordulna a világ, ha képesek lennének a feliratok átírására. Egy új emberiség tavasza lehetne ez. Számomra a 2007 év Húsvétjának ez az üzenete. Hitem szerint ez a keresztútját járó Jézus üzenete Atyjától kapott minden kor minden embere számára.

Garay András
templomépitész

Kegyelem

Egy ember eltévedt a sivatagban. Később, amikor már barátainak mesélte a megpróbáltatásait, azt is elmondta nekik, hogy teljes kétségbeesésében hogyan hívta térden állva segítségül Istent.

- És meghallgatta Isten az imádat? - kérdezték tőle.
- Dehogy. Nem tudta, mert megjelent egy kutató és megmutatta nekem a helyes irányt.

Anthony de Mello S.J.

Templom született

Valószínűleg az egyházközség minden hívője elgondolkodott már azon, hogy számára mit jelent az újonnan épült templom. Jelentheti a kereszténység erejének megnyilvánulását és azt, hogy a feltámadt Krisztus hívei napjaink színvonalatlan, értéktelen forgatagában is küldetésüknek tekintik méltó körülmények megteremtését a liturgiák számára.

Számomra a templom elkészülte egy születést jelent. Születést, amely egy élet kezdete de a közösségi lét és a fennmaradás folytatása. Valójában a templom épülete még nem jelenti az egyházat, hiszen maga az ember a lélek temploma, így mindenki saját magában építi fel az Isten házát.

A templom tulajdonképpen egy folyosó napjaink szürkesége - gyarlósága és az Isten országa között. Isten kegyelméből ezen a helyen szabadulhatunk meg kicsinységeinktől, bűneinktől és lelki megtisztulásban részesülhetünk Krisztus testének magunkhoz vételén keresztül.

Ugyanúgy, mint mások, én is várok valami újat a megváltozott körülményektől. Reményeim szerint felpezsdül a helyi szintű keresztény közösségi élet és megnő a fiatalok körében Krisztus követőinek száma. A fiatalok fogékonyak az újdonságra, sokan a Keresztény tanítást is újdonságként élik át, miért lenne ez elfogadhatatlan a számukra!?

Ebben az elfogadásban lesz hatalmas szerepe a jövőben a közösségi háznak, ahol világi, keresztény szellemű foglalkozásoknak kell zajlaniuk. Meggyőződésem, hogy a vallásosság és a keresztény értékek megőrzése, továbbvitele, terjesztése a felnövekvő generációnak is feladata.

Írásom végén Reményik Sándor „Templom és iskola” című versének utolsó szakaszát idézném:

„Kicsi fehér templomotokba
Most minden erők tömörülnek.
Kicsi fehér templom-padokba
A holtak is mellétek ülnek.
A nagyapáink, nagyanyáink,
Szemükbe biztatás vagy vád:
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!”

Sevecsek Péter

Meghal egy pap és egy buszsofőr. Mindketten a mennybe jutnak, ahol a buszsofőrt Péter előkelő helyre vezeti, míg a pap a hátsó sorokban kap elhelyezést. A pap méltatlankodva fordul Péterhez, mire Péter:
- Fiam, amikor te prédikáltál, mindenki aludt, de amikor a buszsofőr vezetett, akkor mindenki imádkozott...

A professzor a teológia vizsgán ki akarja rúgni a felkészületlen vizsgázót.

- Tanár Úr, lágyuljon meg a szíve, engedjen át! - kérleli a vizsgázó.

- Én nem a szívemmel gondolkodom, hanem az agyammal!

- Jó! Akkor lágyuljon meg az agya!

Szent Jusztinusz vértanú

100 körül született, a szamariai Szichemben (ma Nablus). Szülei görög származású pogányok voltak. Jusztinusz bölcséleti iskolákban tanult, ősei római szellemiségű hatása alatt. Istent tudatosan kereste, de nem találta a hagyományos műveltségben.

Egy tengerparti sétán beszélgetett egy idős emberrel. Az beszélt neki Izrael prófétáinak tanításáról, és Jézus Krisztusról. Megtért, megkeresztelkedett, Istent megtalálta a kereszténységben. Sokat írt a vallás védelmében, azonban csak két fő műve maradt meg. Egyik műve, a birodalomban a keresztények szertartásairól elterjedt hamis híresztelések ellen íródott. Ez az őskeresztény egyházi liturgia megbízható, legrégebbi leírása.

Másik műve a „Párbeszéd a zsidó Triphonnal” című. Ebben az eucharisziát (oltáriszentség) a pogány filozófusok által is régen várt lelki áldozati adományként határozta meg, amely felülmúl minden pusztán anyagi áldozatot. A hellenista és zsidó világban Jusztinusz előtt nem lehetett ilyen nyílt beszédet hallani, keresztény szájból.

Jusztinusz Rómába költözve iskolát nyitott és nyilvános vitákat tartott. Egy olyan ember azonban, aki annyira őszintén állt szemben a többi vallással, nem maradhatott támadások nélkül. Szenvedélyesen lépett fel a keresztényüldözésekkel szemben is. Végül ellenfelei feljelentése miatt bíróság elé állították, tanítványaival együtt, 165-ben.

A bírósági eljárás aktái ma is megvannak. Jusztinusz a tárgyaláson ismertette a keresztény hitvallás tartalmát. Társaival együtt tanúságot tett a hitről, és a mennyi dicsőség reményéről. Utoljára felszólították a perbe fogottakat, hogy áldozzanak az isteneknek, de ők azt visszautasították. „Tégy amit akarsz, mi nem áldozunk bálványszobroknak.” Így a bírói ítélet csak halál lehetett.

Utolsó mondtai így szóltak a bíróságon: „Bár iparkodtam megismerni mindenféle tant, de csak a keresztények igaz tanításához csatlakoztam: ennek igazságait csak azok nem fogadják el, akik tévedésekben botorkálnak”.

A törvény értelmében Jusztinuszt - megkorbácsolás után - a vesztőhelyen lefejezték, tanítványaival együtt. Egyes hívők titokban a holttesteket magukhoz vették és méltó módon eltemették.

Szent Jusztinusz vértanú ereklyéje kerül a táborfalvi Magyarok Nagyasszonya Templom új oltárába.

Emléknapja június 1-jén van.

Plébániánk honlapja

hamarosan elkészül, az interneten megtalálható:
<http://taborfalva-kapolna.fw.hu/>

Hamarosan

<http://www.taborfalva-kapolna.hu> címen lesz.

Elektronikus levélcímünk: taborfalva-kapolna@fw.hu

Értékeink

Pótharaszti romtemplom és földvár

Lakóhelyünkön vagy a közelében vannak olyan értékek, amelyeket érdemes számon tartani és egy - egy rövidebb kiránduláson felkeresni.

E sorozatunkban egy-egy ilyen kulturális, történelmi helyet keresünk fel és mutatuk be röviden.

Most, Táborfalvától nem messzire, Újlengyel határban lévő pótharaszti romtemplomról és az egykori földvárról lesz szó.

Pótharaszti első okleveles említése 1280-ból való, mint "Poltharasztya".

Újlengyelből egy rövid gyalogtúrával is eljuthatunk a pótharaszti ősbörökásba. A középkorban itt egy – a tájra jellemző – homoki tölgyes, illetve egy vásártartási joggal rendelkező mezőváros volt. A török időkben, a kisváros határában volt a Nyugat-Európába hajtott marhák egyik pihenőhelye – mivel Pótharaszti a kőrösi marhahajtó út Pest előtti utolsó nagy állomása volt.

A városra ma már csak a pusztatemplom romjai emlékeztetnek, a környékbeli buckákat benötte a borókásnyáras növénytakarulás.

A közelben, szintén a marhahajtó út mellett feküdt egy kisebb település, ami nem volt olyan fejlett, mint Pótharaszti vagy akár a szomszédos Vacs. Mára csak egy dűlőt őrizte meg a nevet: Vatyá. Hogy mégis ismert, annak köszönhető, hogy a középső bronzkorból (Kr. előtt 1800) származó régészeti leleteket találtak a területen, ami alapján "Vatyai kultúra" néven tartják számon. A mai Újlengyel a vatyai pusztán alakult ki, teljesen új településéként.

Az Újhartyán és Vasad között, az ún. monori út kereszteződésétől keletre, egy akácfaikkal benőtt dombon látható valamikori gótikus templom romja, aminek első említése 1416-ból való és a legenda szerint a husziták építették egy Árpád-kori templom helyére. A korábbiak a szentélye félköríves, míg az utódé már szögletes volt. A 13 méter hosszú és 4,6 méter széles, 74 cm falvastagságú templom északi részéhez egy kápolna csatlakozott. A fala valószínűleg vakolt volt, mivel a természeti hatásoknak gyengén ellenálló homokkőből építették. A templom körül temető volt a középkorban. Felfedezhető az egykori temetőárok, ahová a keresztleletlen csecsemőket, a községből kivasztítottakat és a bűnözőket, rablókat temették. A nyugati falat restaurálták, így kaphatunk némi támpontot, az egykori gótikus templom méreteiről.

A földvár nincsen rajta a térképeken, így megtalálása nem egyszerű feladat. Újlengyel főutcája az egykori

Kőrösi út része. A 405-ös úton áthajtva, egy panzió majd az egykori betyárcsárda (ma vadászház) mellett haladunk el. Néhány perc múlva a beszédes nevű Akasztó-dombot látjuk jobbról, majd odaérünk a Kőrösi és Monori utak kereszteződéséhez. Könnyen megismerni az útszéli fészületről, illetve az ott lévő vízelvezető csatorna árkáról. Itt a Monori útra kell fordulni, majd hamarosan megpillantjuk az akáccal benőtt dombon a romtemplomot.

A földvárhoz az Újlengyelből jövő Kőrösi úton kell haladni, az útelágazás után. A legelső, alig járt földútra kell lekanyarodni (balra), egy öreg nyárfa mellett, A szántáshoz érve meglátjuk a bozotos területet, amin egy öreg vadkörtefa áll. A földvár előtti részen jelenleg állat etetőhely van, míg a földváron egy magasles látható, a körtefa lombjában.

A nagyjából 30 méter átmérőjű, a környező ingoványos területből kb. 2 méterre kiemelkedő, másfél méter mély és több méter széles árokkal körbekerített földvárat szintén Árpád-korinak határozták meg. A kisvár környékéről nagymennyiségű cseréptöredék, a 15. századra jellemző lándzsa- és nyilhegy, ill. láncosbuzogány került elő. Emellett 12 – 13. századbéli vonaldiszes fazéktöredékeket találtak a feltárásokon.

Érdekes módon a kisvárra semmilyen korabeli és későbbi források nem hivatkoznak. A környéken lévő Árpád-kori települések – Bödre, Szentlászló, Fileharasztya, Pótharasztya, Foncsol – a tatárjárás alatt vagy utána elpusztultak, mivel az 1400-as évek elejére már csak dűlőnevek őrizték az egykori települések neveit, az akkora mezővárossá fejlődött Pótharaszti határain belül.

Aki rászánja magát erre a legalább félnapos kirándulásra, több érdekes többszáz, sőt közel ezeréves történelmi emlékeket látogathat meg. A területet Újlengyelről zöld színnel jelzett turistauton érhetjük el. A templomrom a zöld kereszttel jelzett úton közelíthető meg.

- 1 -

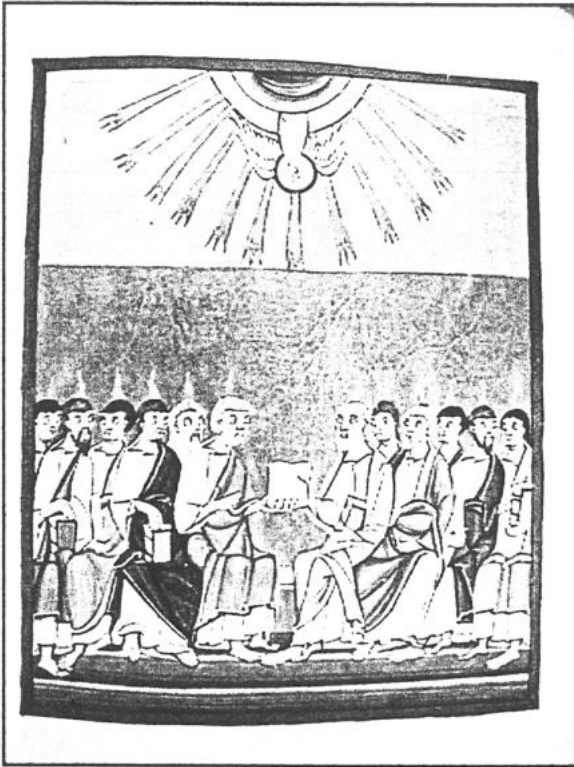
Egy százalék

A Magyar Katolikus Egyház technikai száma:

0011

Pünkösd

A húsvét utáni ötvenedik napon ünnepli a keresztény világ a Szentlélek eljövetelét és egyben az egyház megalapítását, azaz pünkösd napját.

A szentlélek megszállja az apostolokat

Az idén május 27-28-án lesz pünkösd vasárnap-hétfő. A rendszerváltás után először csak 1993 május 31-én lett munkaszüneti nap a pünkösd hétfő.

A pünkösdhöz fűződő népszokások lassan újra elterjednek. A régiek a nagy nyári munkák előtt ilyenkor álltak meg egy pillanatra. Köszöntötték az új életet, imádkoztak a bő termésért, a gyermekáldásért. Hazánkban, néhány faluban, még ma is élnek a pünkösd hagyományok, játékok.

Diogenész

Diogenész, a filozófus lencsét evett vacsorára. Meglátta ezt egy másik filozófus, Arisztippusz, aki kényelmesen élt, mivel hízelgett a királynak.

Arisztippusz megjegyezte:

- Ha megtanulnád a királyt szolgálni, nem kellene ilyen szeméten élned.

Mire Diogenész ezt válaszolta:

- Ha megtanultál volna lencsén élni, nem kellene a királynak hízelegned.

Anthony de Mello SJ

Tapintat

A plébánosnak feltűnt, hogy valahányszor belekezd a prédikációba, János bácsi kimegy a templomból. Egy darabig tűrte, de végül megkérdezte:

- Mondja csak, János bácsi, miért megy ki a templomból, ahányszor prédikálni kezdek?

- Mert nem akarom zavarni a többieket. Én tudni illik, egy kicsit horkolok...

A Titanic kapitánya az utasokhoz fordul:

- Van egy jó hírem, meg egy rossz, melyikkel kezdjem?

- A jóval!

- I! Oscart nyerünk...

A sekrestyés a plébánoshoz fordul:

- Atya, tudna valamit adni csuklás ellen?

A pap áthajol az íróasztal fölött és jól hátbavágja a sekrestyést, majd megkérdezi:

- Na, használt?

- Nem tudom, mindjárt kimegyek a templomkertbe a feleségemhez és megkérdezem...

Katonaduma

Egy este, ahogy feküdtem az ágyamban és bámultam a csillagokat, arra gondoltam: - Hova a francba lett a tető?

Tökmag

A gyerekek hosszú sora várakozik első gyónásra. A plébános figyelmesen végzi a gyóntatást. Az első gyermek, többek között, ezt gyónja:

- A tökmagot a vízbe dobtam.

A második is ugyanezt gyónja, a harmadik is, a negyedik is, és így tovább. Amikor az utolsóra kerül a sor, a plébános már mosolyogva mondja:

- No, kisfiam, te is tökmagot dobtál a vízbe?

- Nem, plébános bácsi. Én vagyok a Tökmag...

Egy nap Ábrahám meghívott a sátrába egy koldust étkezésre. Miközben az áldást mondták, a koldus elkezdte káromolni Istent, kijelentvén, hogy még a nevét sem bírja hallani.

Ábrahám dühében elkergette az embert.

Aznap este imájában Isten így szólt hozzá:

- Ez az ember már ötven éve átkoz és gyaláz, én mégis adtam neki enni minden nap. Nem bírtad volna elviselni, legalább egy étkezésnél?

Anthony de Mello SJ

Kápolna - a Táborfalvi Magyarok Nagyasszonya Római Katolikus Egyházközség lapja

Megjelenik: kéthavonta

Felelős szerkesztő: Kerékgyártó László

Cím: 2381 Táborfalva, Kossuth Lajos út 67.

<http://taborfalva-kapolna.fw.hu> E-mail: taborfalva-kapolna@fw.hu